

Joep Troost: van toeschouwer tot matchwinner op de EHL

Door Reemt Borcherts

Hij was al zo vaak de held of de reddende engel voor Pinoké in de Tulp Hoofdklasse. Maar donderdagavond liet Joep Troost zich ook gelden in de Euro Hockey League. De goalgetter maakte de enige treffer in de kwartfinale tegen Real Club de Polo (1-0), op een dag waar hij een jaar geleden alleen maar van kon dromen.

Aan het eind van het interviewtje kijkt Troost even rustig om zich heen. Hij wijst naar een plek bovenin het stadion. Ver van het veld, waarop hij donderdag de matchwinner werd. 'Daar zaten we. Mijn vader en ik. Bijna een jaar geleden bij de kwartfinale tegen Racing Bruxelles. Ik had net getekend voor Pinoké. Juist dit soort wedstrijden wilde ik heel graag meemaken. Op zo'n podium staan.'

Donderdag was het zover. Zijn eerste Europese wedstrijd. Weer een nieuw hoofdstuk in dat bijzondere boek van dit seizoen. Het jaar waarin hij terugkwam bij Pinoké, de club waar hij in de jeugd al speelde. Maar hij brak niet direct door. Had een omweg nodig om de top te bereiken. Via uitstapjes bij Qui Vive en Almere kwam hij in de zomer alsnog terug bij De Steekneuzen.

Dat bleek een gouden zet. Een regelrechte *match made in heaven*. Troost scoort aan de lopende band. Hij heeft er inmiddels twaalf inliggen voor Pinoké, dat dit seizoen juist zo moeilijk doelpunten maakt. Zijn dadendrang leverde hem al zijn eerste twee interlands op. Ook daarin was hij weer trefzeker. Duh. Ook zijn eerste Europese wedstrijd leverde dus meteen een goal op.

Joep Troost juicht na zijn doelpunt voor Pinoké tegen Real Club de Polo in de EHL.
Foto: Willem Vernes

Op het strafbankje

Een scorende Troost is dus in deze jaargang de normaalste zaak van de wereld. 'Nou normaal, normaal...', klinkt het wat aarzelend. 'Zo wil ik het niet noemen. Ik had vandaag ook best wat geluk. Via een voet van Polo kwam de bal bij mij terecht. Ik hoef 'm alleen maar erin te slaan. Stond toevallig op de goede plek.'

Het was een doelpunt dat Pinoké op dat moment verdiende. 'We begonnen heel goed. Speelden relaxed', blikt Troost terug. 'Maar na die 1-0 kregen we het lastiger. In onze vorige competitiewedstrijd kregen we in de laatste minuten twee goals tegen, waardoor we verloren. Daar was ik nu niet per se bang voor. Maar je bent er wel mee bezig, dat zoiets niet moet gebeuren. We moesten vooral rustig blijven. We kennen onze kwaliteiten, weten dat we ook goed kunnen verdedigen.'

Toch werd het nog even spannend in de slotfase. En daarbij speelde Troost onbedoeld ook een rol. Want hij was degene die vier minuten voor tijd een groene kaart – en daarmee twee minuten straftijd – kreeg. 'Voor mijn gevoel gebeurde er niet heel veel. Ik heb het nog niet gevraagd, maar ik weet eigenlijk ook niet zo goed waarom ik die kaart kreeg. Misschien hoorde de scheids het geluid van mijn stick. Voor mij was het wel even slikken. Zo vlak voor tijd naar de kant met een kaart...je wil niet dat het door jou alsnog misgaat.'

Troost had geen idee wat hij verkeerd deed toen-ie groen kreeg. Foto: Willem Vernes

De P-side

Want dat was precies wat Pinoké vorig jaar nekte in de kwartfinale van de EHL. Ze kregen toen twee kaarten in de slotfase, waarna tegenstander Racing Bruxelles de winnende maakte (3-2). Troost zag het dus gebeuren vanaf de tribune. 'Ook als ik nog niet had getekend, was ik wel komen kijken, hoor. Als liefhebber. En ook als Pinoké-fan.'

Hij valt even stil. Kijkt om zich heen. Ziet zijn teamgenoten bedolven worden onder de handtekeningenjagers en selfie-makers. Er klinkt nog wat geklap en gezang op de tribunes als de 22-jarige aanvaller zich realiseert dat hij nog nooit in zo'n vol Wagener heeft gestaan. 'Ik krijg daar alleen maar meer energie van', klinkt het voldaan. 'Supergaaf om hier te spelen met fanatieke fans van onze P-side. Dat is die groep die in de hoek stond en het meest van zich liet horen. Er zitten ook wat oud-teamgenoten van mij – en andere jongens – in die groep. Dat maakt het nog mooier voor mij.'

Foto: Willem Vernes

Als de spits met geluksgetal 13 weer in beweging komt, komt er gelijk een stroom kinderen achter hem aan. Het is inmiddels bijna een half uur na wedstrijd. 'Joep? Mag ik met je op de foto? Joe-hoep? Mag ik je shirt hebben? Joep? Mag ik je handtekening?'

Een jaar geleden zat hij rond die tijd alweer terug in de auto. Nadenkend over de volgende wedstrijd van Almere in de Promotieklasse. En alvast dromend over Europese topwedstrijden met Pinoké.